

O Kalın Defter

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Ekim 2016

Beynamaz sancılar tokalaşiyor asalak imgelerin tekerrür etmeye yeltendiği ve boykot ettiğim satırların simsar bellediği akılsız bir günceye nispet yapan ödenmemiş kefaretin de izlek bildiği nahoş bir tını yine bir bukle de olsa paye vermediğim.

Adsız gölgeler nasıl ki kıyamet habercisi, erbabı olduğum bir satıra daha yükleniyorum: Sırnaşık bir tezahür olmamalı yalnızlığın göreceli sıkılganlığı.

Üredğim bir mekanizma ve üretmeye doyamazken hangi akli evvel gelir de sunar arzuhalini?

Süregelen coşkunun fitratı haybeden bir zorlama da olmamalı ve dengini arayan yarım akli beşerin de bir zafiyet işin aslı.

Sondan başa sarmaksa aynı filmi seyretmek yenilir yutulur bir işkence değil yine de hangi kâhin iddia edebilir ki yarının bu günden farklı olmayacağını?

Gölgesiz bir sure yürekte saklı tuttuğum.

Feragat bellediğim ise iç sesimin nüansı ve mutsuzluğun tekerinde kayıp bir rota misali öğüttüğüm gönül sesim sizlere rahmet bir güncenin tek teamülü yine de nispeten dün'e bağdaş kurduğum salkım saçak duygulara paye verdikçe alıyorum boyumun ölçüsünü.

Sırtkan bir tezahürü var vurdumduymazlığımın yine de devrin gidişatına aykırı o muzip ve şen şakrak kıyamlara da rağbet edilesi bir sakınca ile uzak durduğum nice beşerin zimmetli tokalaşması adeta asılı kaldığım şu batılı ömrün...

Tepe taklak bir suret kadar da noksansız.

Yüz görümü bir edadan savrulan nice esrikli beddua ve şükrettiğim her yeni gün yine milat bildiğim bir satıra denk gelip akıyorum su misali ve karıştığım denizlerde boğulmakla meşgulüm gün bitiminde varsayım yüklü tezahüratları yok sayıp yok sayılmaya doyamadığım ki ikilem yüklü insan mizaçlarına atıfta yapma gayreti gütmeden dolup dolacağım mürekkebi aslında kanımda dolaşan ve pompalamaya doyamazken sakil kalem.

Ne cünüp ne sıradan.

Ne bir gölge ne de bir aldatmaca bilakis gönül suremde okumaya doyamadığım onca niyazı pay ederken Yaradan'ın nezdinde ve elimde yüklü bir sevgi deryası ki pay etme telaşımı görmezden gelenlere inat istifra eden evrenin de en çatık kaşlı maruzatı olmazın oluru bir denkleme hani olur da düşer yolum ve nice mazeret beyan ederim gün sonu:

“Pardon, bir dakika bakar mısınız?”

Ve esefle kınanırken en demli serzenişim yine beyan ettiğim:

“Neydi istirhamınız?”

“Sanırım aynı dilden konuşmuyoruz...”

Demeye ne hacet hele ki yoğurduğumuz bir ömrü adamışsak Hakk huzurunda düştüğümüz hangi yol ise arındığımız günahların istilasası yeter ki muteber bir yok oluşu tetiklemesin hele ki var oluşun çetelesini tırtıklayan bir fındık faresi kadar masum değilken ne de olsa hangimiz masumuz da günah yüklüyoruz anlık bir tekâmülü yok sayan evren güncesi iken içinde yer aldığımız o kalın defter...